

Lidewij Martens

KONINGS DAG

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Lidewij Martens
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Michelle Blancke
Foto auteur: © Frank Ruiter
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1093 9
ISBN 978 94 027 6648 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

1

Nog acht dagen tot Koningsdag

‘Nee, Flo, ik ben nog lang niet dood. Ga in godsnaam nog even slapen.’ Zo sloot haar vader al een halfjaar af, als ze hem ’s morgens belde. Om halfzeven. Of zes. En soms vijf. Het werk op het bureau was al die lange coronamaanden doorgegaan. Flo was op plaatsen delict geweest, had contact met verdachten en getuigen gehad, en daarbij was het niet altijd makkelijk geweest om anderhalve meter afstand te houden. Hoe fanatiek Hunter daar ook op lette, hoe hard hij ook blafte. Dus was Flo besmet geraakt. Was ze in quarantaine gegaan, niet meer op het bureau geweest, had ze geen boodschappen meer gedaan, blabla. Maar toch had ze haar vader aangestoken. En waar zij niet heel ziek was geworden, was hij dat wel. Na al die tijd kampte hij nog met vermoeidheid op onverwachte momenten en was hij kortademig. Hij was zelfs gestopt met roken.

Dus belde Flo hem zodra ze wakker was, om gerustgesteld te worden, om niet te hoeven denken: het is mijn schuld. Het grootste deel van haar leven had enig schuldgevoel nooit een kans gekregen. Maar als schuld zich eenmaal een weg naar buiten had gewerkt, kroop die nooit helemaal terug in haar hok, wist ze inmiddels.

Flo legde haar telefoon neer, streek een piek witblond haar van haar voorhoofd en keek uit over de Oostzaanse weilanden. Die waren er nog, en voor de verandering was het droog. Het frêle ochtendvoorjaarslicht streek over het onveranderd groene gras, over de kaarsrechte slootjes, het riet, het ving de reiger die klapwiekend opvloog en haar groette. Alsof hij wilde zeggen: rustig

maar, het leven gaat door, de aarde is er nog, de mensheid blijft bestaan, iedereen is gevaccineerd, klaar ermee.

Ja, klaar ermee, vertelde ook het oplichtende lampje van het espressoapparaat haar. Het apparaat dat Grace had meegebracht, omdat haar filterkoffie niet te zuipen was – sorry, mam – en als ze dan toch weer thuis moest wonen van Flo, dan wel op een koffievoorwaarde. Haar dochter had vlak voor corona een kamer bemachtigd in een meisjeshuis in De Pijp, had daar gefeest, gedronken en alles gedaan wat ze Flo niet vertelde. Maar toen de een na de ander om de beurt of tegelijkertijd in quarantaine moest, terwijl het balkon 's nachts nog vol stond met rokende lijven, deinend op te luide muziek, had Flo ingegrepen. Dat Grace het daar niet mee eens was, deed er niet toe.

Hunter, haar Mechelse herder, jankte zacht, stond kwispelend voor het raam, keek met schuine kop naar haar om.

‘Ik kom zo,’ zei Flo. Haar gezicht vertrok bij de laatste slok bittere koffie. ‘Even mijn laarzen,’ zei ze tegen de hond, wiens tong al verlangend uit zijn bek hing. Ze trok haar cowboylaarzen aan. Ze was toe aan nieuwe maar het duurde altijd zo lang voordat ze er goed op kon lopen, al had je daarna dan ook laarzen voor het leven. Toen ze zoals altijd de Stetson-cowboyhoed opzette, ging haar telefoon. In twee stappen was ze erbij, onderdrukte de steek van paniek toen ze zag dat het niet toch haar moeder was om te zeggen dat papa niet meer ademde, maar Desmond. Desmond, een van haar collega’s, met wie ze een bezienswaardig koppel vormde, zij één meter zesenvijftig met hoed en in donkerpaarse broeken, hij één meter negentig, vaak geheel in het wit, met een zilvergrijze staart op zijn rug.

‘De moeder stond voor het bureau al te wachten.’

Flo trok een wenkbrauw op. ‘Laat me raden. Dochter kwijt? Weggelopen? Aangereden op de scooter?’

‘Verkracht. In een berging van een flat in de Molenwijk.’

Die lag op hooguit twee kilometer van haar huis, gebouwd in Amsterdam-Noord in de jaren zestig met grote woningen en veel groen. Ze kon de hoge flatgebouwen vanaf haar erf zien.

‘Hoe oud?’

‘Veertien.’

Flo vloekte binnensmonds, pakte Hunters riem van de kapstok en stapte naar buiten. Het erf rook naar voorjaar, naar belofte, naar ‘Koningsdag gaat dit jaar wél door’.

‘Blijf,’ zei ze tegen Hunter, die het weidse gras en de schapen daarin hoorde roepen. Hij bleef staan, zijn ogen smekend, maar ze opende het portier van de Mazda MX5. ‘Wat denk je? Kap om-laag?’ Bij wijze van antwoord bleef hij zitten tot de kap van de cabrio zich opgevouwen had. Toen sprong hij op de bijrijdersstoel. Zij en Hunter waren het altijd eens, zeker nadat ze in de laatste verwarrende maanden een cursus explosievenherkenning hadden gedaan, om scherp en bezig te blijven.

Ze liet de motor even grommen, om buurman Abbink te pesten, en reed het Zuideinde op. Niemand die zag dat de kilometerteller steeg tot honderdtachtig kilometer per uur. Er was een meisje verkracht en een moeder in paniek. Werk aan de winkel.

Vanonder het viaduct keek ze richting het Buikslotermeerplein. Ze passeerde de graffiti op de betonnen palen, voelde de troosteloosheid van de overkoepeling. Het terrein erachter was nog steeds creepy te noemen, ondanks alle plannen tot verbetering en vernieuwing na de komst van de Noord/Zuidlijn. Ze parkeerde haar auto aan de zijkant van het gebouw tegen het winkelcentrum Boven ’t Y aan, en niet op de plek waar de vermelding van haar nummerbord aangaf dat die voor haar, rechercheur Flo Berge van district Amsterdam-Noord, gereserveerd was. Ze had geen zin in mensen die haar dachten te moeten vertellen dat ze

beter boeven kon gaan vangen, of dat de politie al jaren je beste vriend niet meer was.

‘Sorry,’ zei ze tegen Hunter, die kletsnat uit de auto sprong. Ook zij voelde haar te optimistische shirt met korte mouwen plakken tegen haar huid, haar hoed drupte na. De regen viel al een maand, in alle verschijningsvormen. Vandaag had ze gehoopt op clementie, maar die niet gekregen; het waren geen neerpetsende druppels, maar er hing een ondoordringbaar gordijn van motregen, dat veel natter maakte.

In de gang naar de kantoortuin, het glazen aquarium met in het midden het kantoor van Brian, duwde Hunter geruststellend zijn neus in haar knieholte. Brian had haar sinds zijn aantreden als hoofdcommissaris van de eenheid Amsterdam-Amstelland Noord verboden Hunter mee te nemen. Ze had aan haar hoed getikt en tegen Hunter gezegd: ‘Kom.’ Brian had de strijd opgegeven. Alles om zijn imago van geslaagde teamleider in stand te houden. Dat zijn hipsterknotje en trainingsjasje van de kinderafdeling van Peek & Cloppenburg of een soortgelijke winkel daar afbreuk aan bleven doen, vertelde Flo hem niet.

De bureaus waren nog onbezet, en ook Desmond schitterde door afwezigheid, maar omdat Flo vermoedde waar hij mee bezig was, liep ze door naar zijn werkplek. Hij lag inderdaad in zijn massage-/meditatiestoel, ogen gesloten. Uit de dopjes in zijn oren schetterde muziek. Waarschijnlijk heavy metal, of hardrock. Flo wreef haar gezicht droog aan de handdoek die – om welke reden dan ook – op Desmonds bureau lag, naderde hem en trok zonder waarschuwing de stekker uit de telefoon, die naast hem op de grond lag. Hij bleef stilliggen, alleen een zucht ontsnapte hem. En toen: ‘Flo. Je moet dit echt eens proberen. Word je zen van.’ Daarna pas opende hij zijn ogen.

‘Zullen we gaan?’ vroeg Flo, en ze maakte rechtsomkeert.

Jocelyn, de moeder, zat aan de tafel in de gesprekskamer. Door de Oslospiegel observeerde Flo haar even. Ze hield haar handen onder haar dijen geklemd en keek steeds naar de handtas, die voor haar lag. Een nepperd van Gucci of Louis Vuitton, schatte Flo in. Daar zaten hoogstwaarschijnlijk de sigaretten in waar Jocelyn nu naar snakte. Haar felblonde haar was opgestoken, haar lippen waren donkerrood gestift, haar gezicht stond strak gespannen boven een lichtpaarse hoody. Desmond – natuurlijk was hij Flo gevolgd – schraapte zijn keel. Ze zette haar schouder tegen de deur en duwde hem open.

‘Je mag hier niet roken, sorry,’ maakte ze haar aanwezigheid kenbaar.

Jocelyn trok haar lippen naar binnen.

‘Waar is uw dochter?’ vroeg Flo, terwijl ze de stoel naar achteren schoof, haar hoed en telefoon voor zich legde en de spraakrecorder aanzette.

Jocelyns blik schoot naar Desmond, die zich haastte uit te leggen: ‘Die wilde geen aangifte doen.’

‘Dat zou wel beter zijn,’ zei Flo al, maar ze registreerde Desmonds waarschuwend blik.

‘In een fucking berging.’ Jocelyn sloeg haar armen over elkaar, waarschijnlijk om te verbloemen dat alles trilde. Haar stem kon ze niet vastpakken.

‘Kunt u het ons vertellen? Wat uw dochter, hoe heet ze, overkomen is?’

‘Die gasten hangen daar altijd, op dat pleintje. Waarom halen ze die fucking bankjes niet weg? Dit moest een keer gebeuren, dat heb ik altijd gezegd.’ Ze was niet alleen van slag, maar vooral boos. Dat begreep Flo: woede nam de plek in van verdriet. Ze was boos in plat Amsterdams, daaronder schemerde iets wat Flo niet thuis kon brengen.

Jocelyn opende de sluiting van haar tas en grabbelde erin.

‘Je mag...’ begon Flo al.

Maar Desmond schudde lichtjes zijn hoofd, liet Jocelyn een sigaret uit het pakje pulken en proberen hem aan te steken. Haar handen trilden zo dat het niet lukte. Hij pakte de aansteker over en gaf haar vuur. Ze inhaleerde tot aan haar tenen.

‘Goed. Hoe laat gebeurde het?’

Na een kwartier vol boze omwegen wist Flo dat het meisje Jaime heette, om halfnegen de avond ervoor was thuisgekomen met een bloedlip en een skinny jeans waarvan de rits kapot was getrokken. Dat ze de gezichten van de jongens niet goed gezien had en dus niet zou herkennen, maar dat ze haar alle vier om de beurt hadden ‘gepakt’.

‘En waarom wil ze geen aangifte doen?’

Van de sigaret viel een askegel. Jocelyn zocht een asbak, gebruikte toen het nog halfvolle bekertje koffie en gooide het filter, dat rood was gekleurd van de lippenstift, erin.

Flo was haar voor en pakte de tas van tafel. ‘Ze is minderjarig, dus mag u aangifte voor haar doen, maar we willen Jaime echt heel graag spreken. Misschien heeft ze details onthouden die kunnen helpen bij de opsporing.’

‘Dat wil ze niet.’ Haar over elkaar geslagen armen vertelden Flo dat ze haar dochter ook niet op andere gedachten zou brengen.

‘Wat zegt Jaimes vader ervan?’

‘Die is niet beschikbaar.’ Dat kwam snel, en op agressieve toon.

‘Heeft u misschien een foto van haar?’

Flo en Jocelyn keken beiden naar Desmond.

‘En waarvoor is dat nodig?’ vroeg Jocelyn.

Flo zag daar op dat moment ook het nut nog niet zo van in, maar zweeg, want Desmond vulde al aan: ‘Een object tot mens maken wil nog weleens helpen om een dader of daders te laten bekennen.’

Jocelyn aarzelde, haalde toen haar telefoon tevoorschijn en scrolde door haar fotoalbum. Met tegenzin, en misschien toch een brok in haar keel, toonde ze een foto. Van een prachtig meisje met een lichtbruine huid en wijd uitstaand kroeshaar. ‘Haar vader is Antilliaans,’ zei ze op verdedigende toon, zonder dat iemand ernaar vroeg. ‘Ik zei toch, niet beschikbaar. En ze gaat niks zeggen. Niet tegen u.’

‘Dat gaan we zien.’ Flo stond op en wenkte Desmond. Die zei: ‘Dank voor uw komst,’ legde even een hand op Jocelyns schouder en volgde Flo naar de deur. Daar draaide Flo zich toch om. ‘Ze krijgen wat ze verdienen. Dat beloof ik u.’ Voor zichzelf voegde ze eraan toe: whatever the cost, omdat dat de belofte was die ze altijd deed.

Toen ze de gang in liep, hoorde ze de zachte stem van Brian. ‘Onze altijd tactvolle en empathische Flo.’ Hij stond in het halfdonker achter de Oslospiegel.

‘Met tactvolle mensen winnen we de oorlog niet. Wij zijn weg.’

Brian pakte even zijn knotje vast, zoals hij deed als zijn autoriteit werd bedreigd, en zeker als Flo dat weer eens deed. ‘Waarheen?’

‘Naar de plaats delict. Waar anders heen?’

‘Als het meisje niet wil praten...’ verwoordde hij Flo’s gedachten.

Maar ze zei: ‘Jaime. Als Jaime niet wil praten, dan zorgen we dat anderen gaan praten.’

‘Ik zou eerst uitzoeken of de vermeende plaats delict wel een plaats delict is. Waarom wil ze geen aangifte doen? Misschien verzint ze het. Of weet ze dat ze aanleiding –’

‘Fuck you, Brian. Geen enkele vrouw geeft aanleiding. Wat doet verkrachting met je? Weleens over nagedacht?’

‘En wat doet het met je als je niks gedaan hebt? Als je zomaar

beschuldigd wordt?’ Sinds Brian was verlaten door zijn vriendin Vanja, viel het Flo op dat hij de man vaker bij voorbaat als slachtoffer aanmerkte. Dat zijn vriendin hem geheel door zijn toedoen had verlaten deed niets af aan zijn eigen slachtofferschap.

Desmond schraapte net op tijd zijn keel. Dus vloog Flo Brian niet aan.

‘Voor jullie gaan, luisteren jullie naar Meester Kamerling.’ Brian liep al naar de trap, maar hield zijn pas in. ‘En hou die stinkhond bij je.’

Flo keek naar Hunter, die voor de trap was gaan liggen, en lachte schamper. De eerste keer dat hij Hunter voor stinkhond had uitgemaakt, was ze woedend geweest, maar ze liet zich niet meer uit haar tent lokken en float kort. Hunter kwam lui kwispelend overeind. Brian deed een stap opzij, verder van hem weg, en vluchtte de trap op.

Flo keek vragend naar Desmond: ‘Meester Kamerling?’

Desmond streek nog een keer met het uiteinde van zijn grijze paardenstaart onder zijn neus en zei: ‘De nieuwe hoofdofficier. Jurist en vriendje van Brian.’

Flo draaide even met haar ogen, wenkte Hunter, die voor de deur van de gesprekskamer was gaan liggen, en beklom de trap.

*

In de vergaderzaal zat het team al bij elkaar, aan lessenaars die Flo altijd aan de kleuterschool deden denken. Ze legde eerst het kus-sentje neer, waar ze altijd op zat, omdat ze anders inderdaad een kleuter leek. Naast Fiona met de onberispelijke maar overdreven bekakte ijs en o’s, van wie Flo wist dat ze feesten bezocht in een bontjas met slechts ondergoed eronder.

‘Waar bleef je?’ vroeg Fiona vanuit een mondhoek, en ze voeg-

de eraan toe: ‘Dit exemplaar wil je niet missen.’ Het laatste ging gepaard met een knipoog en een blik naar de man die nu opstond en zich bij Brian voor het whiteboard voegde. Het was een man van Flo’s leeftijd, met het grijze haar aan de slapen dat sommige mannen aantrekkelijk maakt, gekleed in een pak dat waarschijnlijk op maat gemaakt was.

‘Eerste indrukken zijn bedrieglijk, hè,’ probeerde Flo ook uit haar mondhoek te fluisteren.

De ogen van degene die Meester Kamerling moest zijn, de nieuwe hoofdofficier naar wie een jaar gezocht was, waren lichtblauw en rustten nu scherp op Flo. ‘Kan mevrouw Berge, na haar te late entree, misschien ook even luisteren?’

Flo keek net zo ijzig terug, voelde Hunters kop op haar voet en zat rechter dan ze zou moeten.

‘En kan die hoed af?’

Flo schoot al bijna in de lach, maar voelde nu ook Fiona’s voet tegen haar enkel, dus zette ze de hoed af. Dit kon nog weleens geinig worden.

‘Goed. Ik ben, zoals jullie allemaal weten, de nieuwe hoofdofficier van justitie. Ten eerste: ik werk graag met mensen. Ben een voorstander van heldere communicatie. Waarmee ik geen roddel bedoel. Of zagen aan stoelpoten.’

Flo voelde Brians blik, en zijn verwijt, omdat hij abusievelijk dacht dat zij dat altijd deed, terwijl zij hem alleen maar volstrekt incompetent vond en dat liet merken. Haar blik schampte slechts de zijne.

‘Ik sta hier voor jullie terwijl er vannacht weer relletjes waren in stadsdeel Oost, waarbij auto’s in brand zijn gestoken en wandelaars bedreigd. Daar kijkt niemand meer van op; er lijkt de laatste maanden elke week wel ergens de vlam in de pan te slaan. En ons wacht een operatie. Een grote operatie. Samen met de burge-

meester en de districtschef heb ik een risicoanalyse gemaakt van de festiviteiten op Koningsdag. De eerste Koningsdag in de vrije wereld die ons lang is ontnomen.’

Flo sloeg haar ogen neer omdat ze ze anders zou laten rollen. Ze hoopte niet dat hij over complotten en vrijheid van meningsuiting ging beginnen, want dan was ze out of here. Dat vond Hunter ook, hoorde ze aan het slaan van zijn staart op de vloer. Collega’s hadden dat niet van haar verwacht, dat ze een hekel had aan viruswappies, omdat ze ook niet altijd de overheid vertrouwde, maar zij had haar vader ziek gemaakt. En óf het virus bestond.

‘We hebben besloten de festiviteiten door te laten gaan, in overeenstemming met de beslissing van het Veiligheidsberaad.’

Fiona begon langzaam in haar handen te klappen, maar voordat de groep het applaus kon overnemen, priemde Kamerling: ‘Dat zegt niet dat wij ook kunnen gaan koekhappen, wc-pot gooien en bier drinken uit rood-wit-blauwe bekertjes.’

Flo vroeg zich af in welke eeuw Kamerling leefde en zette bijna haar hoed weer op.

‘Ons wacht een zware klus. We weten allemaal dat in de maatschappij van nu de “lontjes kort zijn”, zoals men dat zo eufemistisch uitdrukt. Het virus is onder controle, maar de woede niet. De woede van de burger die zich tekortgedaan voelt en wiens vertrouwen in de overheid op zijn minst wankel te noemen is. En aangezien wij de overheid zijn...’

‘En waar denkt u dan aan? Aan roosters van twaalf, vierentwintig, achtenveertig uur?’ Fiona’s ‘r’ in ‘uur’ klonk bekakter dan die van Kinderen voor Kinderen. ‘Wij...’

Flo vermoedde dat ze ook haar ij nog meer afkneep dan gewoonlijk.

‘...hebben natuurlijk ook rekening te houden met roosters thuis. Nu iederéén zich zo verheugt op een echt feest.’

Kamerling monsterde Fiona, die daar geheel koud onder leek te blijven. ‘Mevrouw De Wind, is het toch?’

Fiona gaf een klein knikje.

‘Dank voor deze constructieve gedachte.’

Flo zag Fiona al groeien in haar rol van constructieve meedenger.

Maar toen voegde hij eraan toe: ‘Ook van u verwacht ik totale en onvoorwaardelijke inzet.’ Hij keek ieder lid van de groep kort aan.

Flo vermoedde dat hij ooit acteerlessen had gehad, misschien wel die koning van Shakespeare had willen spelen, hoe heette hij ook weer? Dat zou ze vanavond aan Boy vragen; haar zoon wist dat soort dingen beter dan zij.

‘Aangezien wij de overheid zijn, treden wij op. Omdat er onrust is, in Amsterdam, over de vraag hoe wij in nieuw besef tegen toerisme aankijken, en over de woning- en vastgoedmarkt, die er volgens sommigen voor zorgt dat “gewone” Amsterdammers de stad uit gejaagd worden.’

Flo was een van de sommigen, ook al woonde ze in Oostzaan, en Kamerling leek dat te weten, want opnieuw keek hij naar haar.

‘We weten ook dat de politie lijdt aan onderbezetting, als gevolg van politieke keuzes waar ik niet verder op in zal gaan.’

‘Waarom eigenlijk niet?’ nam Flo de handschoen op, voor haarzelf, voor Fiona.

Er werd zacht gegrinnikt. Kamerlings linkerwenkbrauw steeg, en zag ze een klein glimlachje rond zijn mond kruipen?

Hij besloot haar te negeren. ‘Alle korpsen, in het hele land, worden daarom ingezet om ervoor te zorgen dat Koningsdag rustig verloopt. We hebben van de AIVD een aantal aandachtspunten gekregen: het eerder genoemde woningmarktsentiment, klimaatactivisme en focus op nieuwe complottheorieën. U krijgt

zo snel mogelijk de risicoanalyse op uw bureau, en wij zullen zeer binnenkort het draaiboek bespreken.’

Er viel weer een stilte, dus Flo zette nu wel haar hoed op. ‘Waarvan akte, meneer Kamerling. Kunnen we nu dan door met de – weliswaar ondergeschikte, maar op dit moment net zo belangrijke – lopende zaken?’

Fiona zat als een standbeeld naast haar, een teken dat ze een aanval van slappe lach onderdrukte.

‘Zal de hoofdofficier vanaf nu weer bepalen welke zaken ondergeschikt zijn?’

Dat was Brian, natuurlijk. Flo hoorde Fiona bijna in haar oor roepen: láát die man toch! Ze tikte tegen haar hoed, floot kort naar Hunter en zei zacht: ‘Dat kánd bedoel je.’ Na die woorden verliet ze de vergaderzaal. Ze hoopte van harte dat Desmond haar nu ook zou volgen.

*

Jocelyn had gezegd dat het de vierde deur van links was aan de Petmolen, een van de flats van de Molenwijk. Flo wist dat het ruime woningen waren, zowel huur als koop, maar dat de wijk de laatste jaren aan verloedering onderhevig was, dat er overlast was van ‘de buitenlandse medemens’, en daar bedoelde ze helemaal niks mee, maar feiten zijn feiten. Ze vermoedde dat het niet lang zou duren voordat ook nieuwe Noordse yuppen, die immers in de stad geen betaalbare huizen meer konden vinden, het groen en de ruimte zouden ontdekken. Nu miezerde het boven het park, de miezer die je vrijwel niet zag, maar des te meer voelde. Het gras lag er, zoals altijd, verlaten bij; geen voetballende kinderen, geen picknickers, geen barbecueërs. Flo wist dat dat niet aan de regen lag, maar dat er vrijwel nooit iemand recreëerde. Dat was

iets van het Centrum; hier hadden bewoners geen geld voor vrije tijd.

‘Wat vond je van Kamerling?’ vroeg Desmond, terwijl hij zich naar haar omdraaide. Hij droeg een suède beige broek en een overhemd met roesjes.

‘Wil je een roddel of een omgezaagde stoelpoot?’ antwoordde ze, met een zo uitgestreken mogelijk gezicht.

Desmond keek haar al afwachtend aan, maar ze waren op de Petmolen, de vierde berging van links. Het was een rij van acht zware stalen deuren, op twee van de acht was graffiti gespoten, die men had geprobeerd weg te poetsen, zo te zien.

Flo sloot haar hand om de deurklink, trok eraan. ‘Die zit op slot.’

Desmond zette zijn schouder tegen de deur, was het met haar eens. ‘Zou het nummer corresponderen met het huisnummer waar de berging bij hoort?’ Naast de deuren hingen bordjes met cijfers.

‘Vast wel,’ zei Flo, ‘maar ik wil eerst kijken. Voordat meneer of mevrouw een aanleiding heeft iets van bewijsmateriaal op te ruimen.’

‘Als dat nog niet gebeurd is,’ voegde Desmond eraan toe.

‘Is “als, dan” geen verboden uitdrukking in het zen-zijn?’

Desmond glimlachte, keek zo zen mogelijk en nam een aanloop om zo te zien tegen de deur aan te springen.

‘Wacht maar,’ zei Flo. Ze liep op een drafje terug naar de Mazda en opende de bescheiden kofferbak. Hunter rende met haar mee; spelen, eindelijk. Maar uit de kofferbak haalde ze het breekijzer dat er altijd in lag, ter zelfbescherming.

Desmond was gaan liggen voor de berging en probeerde door de spleet onder de deur door te kijken.

‘Opzij,’ commandeerde Flo. Ze zette het breekijzer onder de

deur en wrikte. Dat had nog geen effect. Desmond stond op en hield uitnodigend zijn handen open. Flo probeerde het nog een keer, natuurlijk.

‘Werking hefboom met meer gewicht is groter,’ zei Desmond, en ze gaf hem het ijzer. Hij zette het aan de zijkant, eerst beneden, toen boven, en de deur sprong met een knal open.

Flo deed een stap naar voren, hield toen in.

‘Ja, handschoenen,’ mompelde Desmond, en hij zocht al in zijn zakken.

Maar Flo wees. Met de punt van haar laars naar de arm, die op het deels verlichte vloeroppervlak te zien was. Het was een mannenarm. Met een duur horloge eraan.

*

De mannen en vrouwen in witte pakken, met de mondmaskers, haarnetjes en handschoenen, trokken bekijks, ook al hield de miezer gestadig aan. Flo voelde het water van haar hoed over haar rug naar beneden glijden, maar negeerde dat en keek, geleund tegen haar auto, naar de groep nieuwsgierigen, die zich sinds de komst van het forensisch team achter de afzetlinten verzameld had. Opgewonden geroezemoes hing boven de hoofden. Flo spotte een oudere vrouw, arm in arm met waarschijnlijk haar echtgenoot. Ze trok hem dwingend voort aan zijn arm, hij volgde met tegenzin, trekkend met zijn been. Ze merkten Flo niet op, en ze hoorde de vrouw zeggen: ‘Dalijk is het een nieuw virus, Kees!’ Flo hield Hunter kort, tegen haar been, terwijl hij de vrouw en haar man nakeek. Ze speurde naar groepjes jongens, jonge mannen, die besmuikt lachend naar de berging wezen, maar ontdekte ze niet. In de flat die bij de berging hoorde, was niemand thuis, en omdat ze zonder onderzoekingsbevel al een deur hadden openge-

broken, had ze een woedende Brian aan de telefoon gekregen, die dreigend had voorspeld dat Kamerling op zijn zachtst gezegd not amused zou zijn en hij zeker geen toestemming zou geven om de woning te doorzoeken voordat de dode man geïdentificeerd was. Hij had ook nog superieur verzucht: ‘Moet je echt altijd iedereen meteen tegen je in het harnas jagen?’ Flo had zich niet verwaardigd daarop te reageren met: ga je je vanaf nu verschuilen achter je vriendje Kamerling?

Het lichaam van de man had erbij gelegen alsof het sliep, maar zijn schouder stond in een rare hoek, en zo lag je niet lekker op je arm. Hij had al stijf en doodkoud aangevoeld. Een vrouw kwam de berging uit, trok het haarnetje van haar hoofd en keek zoekend rond. Flo haastte zich naar haar toe. Het was Juliette, in wie ze veel vertrouwen had. Juliette was geen lijkschouwer, die oppervlakkig een doodsoorzaak vaststelde, maar de patholoog-anatoom die bij een misdrijf sectie pleegde. Toch kwam ze meestal ook direct op de plaats delict, omdat ze zo zorgvuldig mogelijk werkte en een lijkschouwer nogal eens details over het hoofd zag. Volgens Juliette. Ze wisselden een knikje uit.

‘Witte man, tussen de veertig en de vijfenveertig. Geen zichtbaar letsel, tussen de twaalf en twintig uur dood.’

‘Dus niet ergens mee op het hoofd geslagen, gewurgd of doodgetrapt?’

Juliette schudde haar hoofd, keek nadenkend nog even om. ‘Volgens de technisch rechercheur geen identiteitsbewijs bij zich, geen geld, geen portemonnee. Beroving?’ Juliette dacht graag mee, ook al ging ze niet over het misdrijf zelf.

‘Dan hadden ze dat horloge meegenomen,’ zei Flo, de plastic zak omhooghoudend. ‘Nep of niet, het is een Rolex.’ De horlogemoorden in Zuid stonden het Amsterdamse korps nog helder op het netvlies.